

LÜHITEATED * NOTES

Tuuletallaja saaki varumas

A Kestrel storing prey

Kui toidu pessa kandmine välja arvata, siis meie röövlinnud reeglina toitu ei varu (tuntud erandiks on nt. värbkakk). 6. juulil 2010. a. õnnestus Mäetaguse lähedal Ida-Virumaal aga säärast käitumist näha emasel tuuletallajal *Falco tinnunculus*. Pärast uruhiire tabamist lendas pistrik lähedale elektriposti otsa, kuid selle asemel, et saak kohe ära süüa, toppis tuuletallaja uruhiire hoopis posti ja selle toe vahelisse õnarusse ning siirdus järgmisele jahiretkele.

Ülo Väli, Urmas Abel, Tarmo Evestus

Eesti vanim kalakajakas on kolmekümne ühe aastane Marta

The oldest mew gull in Estonia is a 31-year-old Marta

Eesti teadaolevalt vanim kalakajakas on 31-aastane emaslind Marta, kes sündis 3. juunil 1981 aastal Matsalus Kakrarahul. Tema isa sündis 1973. aastal samuti Kakrarahul ning elas 16 aasta vanuseks. Marta ema päritolu pole teada, sest tavaliselt suunduvad emaslinnud pesitsema sünnikohast kaugemale, kus oht mõne lähisugulasega paari heita on väiksem. Nii Marta isapoolne vanaisa kui ka vanaema pesitsesid Kakrarahul kokku 15 aastat (aastail 1966–1980). Marta esimene paarisuhe kestis 7 aastat. Leseks jäänud Marta järgmine kooselu kestis vaid aasta, tema tollane partner suri 5 aastat hiljem 24-aastasena. Marta kolmas paarisuhe on kestnud 18 aastat. Tänavune pesitsemine sellel eakal paaril (isaslind on 23-aastane) ebaõnnestus, sest 12. mai tormis kahjustada saanud munadest poegi ei koorunud. Seetõttu pole ka ime, et vanemlikest kohustustest vaba Martat nähti juba 19. juulil Inglismaal. Seal on ta veetnud ka oma varasemad talved. Vähemalt 10 Marta järglast on asunud pesitsema meie uurimisalale. EURING andmetel on Euroopa vanim (Taani päritolu) kalakajakas elanud vähemalt 33 aasta ja 8 kuu vanuseks.

Kalev Rattiste

Väike-konnakotka ebatüüpiline jahikäitumine

Aerial pursuit-hunt by a Lesser Spotted Eagle

Väike-konnakotkas *Aquila pomarina* on röövlind, kes tavaliselt luurab oma saaki puudel, postidel, heinarullidel vms. istudes, aeglasel varitsuslennul või maas kõndides. Saagi märkamisele järgneb kiire ründesööst, kuid saagi mittetabamisel teda pikalt ei jälitata. 27. mail 2011 juhtusin Koopsi külas Lääne-Tartumaal nägema ühe väike-konnakotka isaslinnu (sugu määratud värvirõnga järgi) ebatüüpilist jahikäitumist. Kotka jahisööstu ebaõnnestumise järel pääses rünnatav põldlõoke *Alauda arvensis* lendu, kuid seejärel asus konnakotkas teda raudkulli või pistriku kombel kiirel lennul jälitama ning ründas lendavat lõokest ca 100 m jooksul õhus veel kahel korral, teda siiski tabamata.

Ülo Väli

* * *

Tänuõnad eelmises *Hirundos* ilmunud artikli „Eesti sookurgede *Grus grus* rändeteed“ autoritel.

Ilmunud artikli tänuõnades jäid kahetsusväärset mainimata kõik need inimesed, kes on aidanud 15 aasta jooksul sookurgi märgistada. Seetõttu tahame lisaks artiklis mainitud inimestele avaldada tänu järgmistele retkekaaslastele (tähestikulises järjekorras): Raivo Endrikson, Trinus Haitjema, Jüri Keskspaik, Miranda Klaij, Aivo Klein, Arvi Lepisk, Allar Liiv, Hillar Liiv, Riina Lillemäe, Madis Maripuu, Mihkel Männa, Kaspar Mölder, Jane Pärnalaas, Tiit Randla, Karl Eik Rebane, Gunnar Sein, Enn Soom, Jaak Tambets, Indrek Tammekänd, Jaak Tammekänd, Ainar Unus, Elar Vahter, Uku Vaiknemets, Aivar Veide, Tiit Vohta, Veljo Volke, Ülo Väli ja Ando Õitspuu.

Lisaks eeltoodud inimestele kuuluvad autorite tänud neile enam kui sajale linnuvaatlejale, kes on meile saatnud vaatlusi Eestis märgistatud sookurgede kohta Soomest, Eestist, Rootsist, Venemaalt (Kaliningradi oblastist), Poolast, Saksamaalt, Prantsusmaalt, Hispaaniast, Šveitsist, Tšehhist, Ungarist, Austriast, Itaaliast, Serbiast, Bosnia-Hertsegovinast, Türgist ja Iisraelist.